Tööde väljaandmisel esitab kooli, haigla või vanadekodu juhataja linna ehitusosakonnale arvamuse-avaldamiseks ja seisukoha-võtmiseks nii sissetulnud pakkumised kui ka tükitöö-, üksus- ja tunnitööde hinnad. Tööde väljaandmisel tükitöö või üksushindade alusel kooli, haigla või vanadekodu juhataja toimib vähempakkumise põhimõttel. Avalikul vähempakkumisel tööde väljaandmise kinnitab linnavalitsus.

Remonttööde algusest on kooli, haigla või vanadekodu juhataja kohustatud teatama linna-arhitektile, kellel on õigus töid kontrollida ja alaväärtuslikke töid või materjale välja praakida.

Samuti teatab kooli, haigla või vanadekodu juhataja ehitusosakonnale tööde valmissaamisest; tööde vastuvõtmine sünnib vähema-ulatuslike tööde juures (kuni 100 kr.) kooli, haigla või vanadekodu juhataja ja linnaarhitekti või selle asetäitja poolt, kuna suuremad tööd (üle 100 kr.) võetakse vastu ehituskomisjoni poolt. Arved tunnistatakse õigeks kooli, haigla või vanadekodu juhataja ning linna-arhitekti poolt ja esitatakse vastavale osakonnale väljamaksmiseks.

Eelarve-aasta lõpul esitab kooli, haigla või vanadekodu juhataja linnavalitsuse ehitusosakonnale teostatud tööde kohta kokkuvõtliku aruande.

Linnavolikogu 26. märtsi ja 26. novembri 1923 otsuste põhjal anti Marie Meosele linna vastutusel riiklikku ehituslaenu 7 200 kr. ja kogukondlikku toetuslaenu 1 057,15 kr., kokku 8 257,15 kr kahekümneviie aasta peale, elumaja ehitamiseks Anne uul. nr. 26.

Elumaja projekt vaadati läbi ja võeti vastu Riikliku Ehituslaenu Komitee poolt 2. mail 1923. Komitee hindas maja väärtust 12 000 koroonile, arvates kantsülla hinnaks 150 krooni. Maja on kahe korteriga à 3 tuba ühes kõrvalruumidega.

Enne maja ehitamist oli Meos teinud oma kinnisvara peale obligatsioonivõla 7 000 krooni suuruses.

Selle võla tasumiseks müüdi kinnivara ära kohtupristavi poolt oksjonil 20. apr. 1931, kokku 8 800 krooni eest.

Et kinnisvara koosseisu kuulus linna obroki-krunt ja et elumaja ehitamiseks oli antud ehituslaenu linna vastutusel, siis Linnavolikogu 18. mail 1931 otsustas tarvitada ostueesõigust ja omandada kinnisvara linnale. Sel põhjusel kinnistati see kinnisvara linna omanduseks 8 800 krooni eest, kusjuures jäi linna kanda ka Meosele antud ehituslaenu tasumata osa 6 701 krooni suuruses.

1934. a. oli tasuda veel 4 800 krooni ehituslaenu, sellest riiklikku 4 184 krooni ja kogukondlikku 616 krooni.

Tartu III, lk. 120